

LES CRÍTQUES

CABARET

Una vida en 25 temes

DAVID RUANO

De Manolo a Escobar

Teatre Condal
29 DE MARÇ

IDEA ORIGINAL: Jordi González i Gabriel García
AUTOR: Marc Rosich DIRECCIÓ: Xavier Albertí
INTÈRPRETS: Manolo Escobar, Marc Rosich i
Guillermo Marín (piano)

GONZALO PÉREZ DE OLAGUER
gperez@elperiodico.com

D'entrada, unir en un escenari Xavier Albertí (director), Marc Rosich (autor) i Manolo Escobar –una referència en la cançó popular espanyola i amb 74 anys a coll– és més que un repte: sembla una aventura d'imprevisibles conseqüències. Doncs resulta que la cosa funciona, i bé: hi ha rigor i originalitat en el muntatge, encerts i un Escobar que exhibeix una bona veu. No és un recital, ni tampoc un concert a l'ús en què *Mi carro, Madrecita María del Carmen* o *Que viva España*, tres de les cançons que interpreta Escobar entre les 25 elegides, arribin a l'espectador acompanyades d'una orquestra. Al Condal només apareixen el veterà cantant d'El Ejido (Almeria), Rosich i Guillermo Marín al piano.

No és un recital a l'ús; hi ha originalitat i rigor en el muntatge

És clar que *De Manolo a Escobar* sobrepassa a qui no li interessi gens Escobar. Però l'espectacle té interès en si mateix i ofereix alguns punts concrets que em semblen atractius; millor la primera part que la segona. Les cançons elegides tenen a veure amb la biografia d'Escobar, que un esplèndid Rosich i el mateix cantant van apuntalar. Albertí, que ha firmat muntatges de Pasolini, Bernhardt, Shakespeare, Ibsen i Pinter, recrea l'espectacle en la fórmula del cabaret i el recital de cambra i el serveix amb el bon gust i el rigor

PROTAGONISTA I ACTOR AUTOR MANOLO ESCOBAR I MARC ROSICH, SOBRE EL PIANO, DURANT L'OBRA.

que el caracteritza. Al llarg de la representació, hi ha referències emotives a l'emigració a Catalunya i s'exhibeixen els gestos, convertits en icones, que van conformar un artista andalús format a Catalunya (Escobar es va criar a Badalona) i milionari en vendes.

Els espectadors habituals del cantant trobaran el seu ídol al Condal, però diria que enriquit. *De Manolo a Escobar* té un suport teatral visible,

en què el treball de Rosich resulta important. L'autor de *Copi i Ocalla, al purgatori* es mostra extravertit, explica amb bona comicitat el seu propi guió i juga amb el piano de cua amb enorme eficàcia. Entre ell i Escobar fan arribar al públic detalls de la biografia personal i professional d'aquest últim desconeguts per a la major part del públic. Ens trobem davant d'un espectacle sorprenent.